MOC
ŽENY
ČARODĚJKY

SABAT

Lizzie Fry

ARGO

PRONÁSLEDOVANÉ
UTLAČOVANÉ
BUDEME BOJOVAT

ARGO

Lizzie Fry

SABAT

SABAT

Lizzie Fry

Přeložila Ester Žantovská

ARGO

Edici Fantastika řídí Martin Šust

Czech edition © Argo, 2022
Copyright © Lizzie Fry, 2020
Translation © Ester Žantovská, 2021
Cover art © Charlotte Stroomer LBBG

ISBN 978-80-257-3744-6 (váz.)
ISBN 978-80-257-3900-6 (e-kniha)

Lauře,
to ty jsi Jediná.
Teta L x

Manifest čarodějek živlů

Vyrůstáme ze země. Oheň nás křtí, živá voda nás sytí, ze vzduchu čerpáme sílu. Voláme Jedinou: Propoj nás ve velkém řetězci bytí a osvoboď nás z pout, jež nás svazují.

PRVNÍ ČÁST

Pátek, 6. března

PROLOG

Štěrbinou pod dveřmi pronikalo z pokoje zelené světlo.

Když si ho Li všimla, zarazila se a ucouvla, načež upustila koš s prádlem, který držela v rukou. Její mozek se zdráhal uvěřit tomu, co vidí, a pokoušel se význam onoho jevu potlačit. Tolik se přece modlila k Trojné bohyni, aby se tímhle nikdy nemusela zabývat. Srdce jí bušilo v uších a tělo jí zachvátila úzkost.

Den, který Li tak dlouho oddalovala, byl konečně tady.

Až do té chvíle šlo o zcela obyčejný březnový pátek. Kolem poledne dorazila po posledních přednáškách Chloe, zrovna když Li převlékala postele, jak to měla na konci týdne ve zvyku. Jako obvykle se Li dcery zeptala, jak se dneska měla, a Chloe ji jako obvykle pohrdavě odpálkovala. Li se snažila moc si to nepřipouštět. Od té doby, co u ní zhruba ve čtrnácti letech propukla puberta, dávala Chloe jasně najevo, že na své rodiče nemá čas. V devatenácti, skoro dvaceti, už měla mít tyhle mladistvé přesilovky s rodiči za sebou, ale Li věděla, že její jediné dítě za to tak docela nemůže.

Když teď Li pozorovala zelené světlo, rozlévající se po podlaze jako louže, bylo jí jasné, že jestli za to někdo může, pak jedině ona sama.

Zmocnil se jí strach a vina na sebe nedala dlouho čekat. Kosti jí ztěžkly na beton, jako v nějaké noční můře. Nedokázala se pohnout a zvednout ruku, otevřít dveře a vejít dovnitř. Párkrát zamrkala, aby rozehnala slzy, které ji pálily pod víčky, a pak vytáhla z kapsy džínů

telefon a najela na historii hovorů – DANIEL byl první na seznamu. Až na nějaká ta náhodná setkání během pochůzek ve městě se Li poslední dobou vídala většinou jen se dvěma lidmi: s Danielem a s Chloe. Pracovala z domova a krom pár svých followerů na facebooku a na twitteru, se kterými mluvila pravidelně online, měla ve skutečném životě jen málo přátel. Její cestovatelská vášeň a titul z britské univerzity, získaný před dvaceti lety, vedly k tomu, že si vybudovala život na opačném konci světa. Příliš pozdě si uvědomila, jak moc se ode všech odřízla, jak je sama, když jí teď teče do bot.

Konečně se Li podařilo ťuknout na správnou ikonku a vytočit manželovo číslo.

„Ahoj." Na druhém konci se ozval Danielův zkreslený, chraplavý hlas.

„Musíš okamžitě…"

Hovor spadl do hlasové schránky. Daniel to ve skutečnosti vůbec nezvedl. Li schránku vytípla a zaklela v mandarínštině, přičemž ji rodná řeč zatahala za uši. Ruce se jí třásly tak, že telefon skoro upustila. Horko těžko vytočila číslo znovu, podrážděná i ochromená strachem. Tentokrát už to Daniel musí vzít. Prostě musí. S tímhle si sama neporadí. Už ne. Konečně mu všechno řekne.

Chloe nebyla typ holky, co se opíjí nebo bere drogy, ani si Li nemusela dělat starosti, že jednou přijde domů těhotná. Občas si přála, aby to bylo takhle jednoduché. Tak by se aspoň museli postavit problému jako rodina a najít společně řešení. Ale Chloin ustavičný vztek jako kdyby neměl důvod ani příčinu.

Za ta léta už Li viděla Chloe vybuchnout nesčetněkrát. Během oněch scén Chloe zuřivě křičela a bušila se pěstmi do hlavy, jako kdyby si z ní chtěla vymlátit mozek. Ruce se stávaly zbraněmi, kterými si drápala oči, obličej i paže. Li se jí v tom snažila zabránit, chytit jí paže a držet je u těla, až se nakonec obě zhroutily na zem. Chvíli pak mlčky ležely, obě otřesené, a Chloe zírala do zdi, neschopná promluvit. V tomhle stavu pak zůstávala nejméně hodinu, v případě mimořádně zuřivého záchvatu i déle.

Pokaždé, když se Chloe ztratila sama v sobě, Li napadlo, jestli se dokáže vrátit zpátky. Viděla v dceřiných očích strach i zmatek, ale vůbec jí nedokázala pomoct. S Danielem posílali Chloe k psychiatrům, do poraden, k neurologům. Nestačil jim názor jednoho odborníka, chtěli i druhý, někdy dokonce třetí nebo čtvrtý – dokud jim nedošly peníze. Všichni tihle odborníci podrobili Chloe důkladným prohlídkám i všemožným testům. Všichni pak také prohlásili Chloe za zcela zdravou, přičemž záchvaty označili za „růstové bolesti" nebo „problémy s chováním".

Li tyhle verdikty uklidňovaly, ale ne proto, že by s jejím dítětem bylo všechno v pořádku. Odjakživa, od chvíle, kdy jí porodní asistentka položila miminko na hruď, si byla vědoma toho, že je na Chloe něco jiného, divného. Cítila to v pohybech jejích miniaturních svalů, bylo to stejně nabíledni, jako že jí v žilách proudí krev.

Telefon vyzváněl dál. I za hradbou dřevěných dveří Li viděla, že zelené světlo je čím dál pronikavější, cítila jeho narůstající sílu. Hlavou se jí honily zděšené myšlenky jako mnohonásobné odrazy v zrcadlové síni. Opravdu si myslela, že tenhle den nikdy nepřijde? Že ho může odkládat do nekonečna?

Hovor opět spadl do hlasové schránky. Během nuceného vyčkávání na konec nahrané zprávy si Li uvědomila, že zpoza dveří Chloiny ložnice vychází hlasité hučení. Zvuk měl intenzitu letadlového motoru a každou vteřinou exponenciálně zesiloval. Li ho cítila až v břiše, v morku svých kostí.

Konečně se na druhém konci ozvalo pípnutí.

„… Danieli? Proboha, Danieli. Musíš přijet domů, okamžitě!"

V náhlém přívalu odvahy, zrozené z fatalismu, anebo možná posílená vzdálenou útěchou, kterou jí poskytla Danielova hlasová schránka, Li strčila do dveří, připravená utkat se s čímkoliv, co za nimi čeká. Jakmile to uviděla, telefon jí vypadl z ruky.

Chloe seděla na posteli, s obličejem zvráceným k nebi a se skelným, soustředěným pohledem. Seděla v tureckém sedu, dlaně obrácené vzhůru, jako kdyby se chystala chytit míč. Z rukou jí směrem ke

stropu stoupal spirálovitý sloupec zeleného světla. Jakmile se dotklo stropu, rozlézalo se po omítce jako živá bytost. Okenní tabulky se otřásaly v rámech, z poličky padaly knihy, sklenice na Chloině nočním stolku explodovala a ohodila stěnu vodou i střepy. Li cítila, jak se na ni po podlaze valí jakási prapůvodní, neobráběná síla, až jí z toho začaly drkotat zuby. Pozorovala celý ten výjev ztuhlá hrůzou, když jí to najednou – s devatenáctiletým zpožděním – celé došlo.

Ve snaze zajistit svému jedinému dítěti bezpečí zcela a naprosto selhala.

„Chloe! Chloe, podívej se na mě!“

Liin hlas zanikl v hluku, který Chloe obklopoval. Vzduch se chtěl každou chvíli rozskočit, silně to připomínalo dusno před bouří. Ode dveří ke Chloině posteli to nebyl ani metr a půl, přesto Li klopýtala, jako kdyby musela bojovat se silným protivětrem a její dcera od ní byla kilometry daleko. Když se Li pokusila promluvit, praštil ji do nosu zápach ozónu, silný jako chlór. Pronikl jí až hluboko do krku, takže se začala dávit a do očí jí vhrkly slzy. Přesto se donutila klást jednu nohu před druhou. Musela to dokázat. Musela se pokusit dostat se ke Chloe, nyní ponořené hluboko v sobě, a to jak přeneseně, tak doslova.

Konečně došla až k posteli. Protlačila paži skrze prostor, který ji od dcery dělil, a chytila Chloe za rameno. „Chloe, zlato, nedělej to! Já ti to vysvětlím…“

Slova jí ale uvízla v hrdle, protože dcera konečně spustila oči z víru zeleného světla a otočila se na ni. Ohromená Li znechuceně pustila Chloino rameno. Dceřiny oči byly teď černé a lesklé jako hmyzí krunýř, žádné zorničky ani bělmo. Chloin pohled v sobě neměl stopu po čemkoliv lidském.

„Cos mi to provedla, *matko*?“ sykla Chloe.

Zelené světlo Li pohltilo jako příbojová vlna.

1.

Texas, USA

Adelita se probrala s razancí rozjetého rychlíku. V jednu chvíli byla v bezvědomí a vzápětí zcela při sobě. Žádné přechodové stadium.

Rychle otevřela oči a smysly jí zaplavila realita. Chvíli ale trvalo, než věci kolem ní získaly zpátky jasné kontury. V oknech se třepotaly polyesterové záclony, za kterými se mihla něčí silueta. Uslyšela hučení nápojového automatu a kostky ledu padající do kelímku zakoupeného onou siluetou. Adelita ležela na špinavém prostěradle v manželské posteli, vedle které stál umakartový noční stolek. Aniž by se musela podívat, věděla, že v jeho horním šuplíku najde Bibli. Byla v levném motelu u nějaké vedlejší silnice. Jak se sem ale dostala?

Postavit se tak rychle, jako přišla k sobě, bohužel nedokázala. Celé tělo ovládla únava a všechny končetiny jejím následkem ztěžkly. Byla zdravotnice tělem i duší, a tak podrobila vlastní tělo prohlídce. Nohy i ruce měla poškrábané a plné modřin, několik nehtů bylo podlitých krví. Ruce i ramena se jí třásly. Srdce jí poskakovalo v hrudi jako odpálený míček.

Podržela si prst na zápěstí – víc než sto úderů za minutu to bylo určitě. V pokoji vládlo šero, ale před očima jí plavaly barevné skvrny. Kdyby si nebyla jistá, že to tak není, mohla by si klidně myslet, že má kocovinu po dvoudenním flámu. Přestože jí však paměť částečně vypovídala, Adelita věděla, že alkohol už pěkně dlouho neměla. Co se jí to, sakra, stalo?

„Hajzl zkurvenej!“

Kdo to byl? Srdce se jí v hrudi bolestivě, panicky rozbušilo. Byl to mužský hlas, takové hluboké zavrčení, a zjevně vyšlo z koupelny. Z postele za pootevřené dveře do koupelny neviděla, takže hlas nemohla připsat jeho majiteli a neměla ponětí, komu by tak mohl patřit. Mozek jí začal nabízet záblesky nejrůznějších obličejů, především ženských. Z podvědomí se vynořovala jména: *Elinor… Maddie… Claire… Yukio.* S těmi ženami něco prožila, znala je. Ale odkud? A jak? Hlavou jí vířily myšlenky, pokoušela se soustředit, ale nedařilo se jí to, byla příliš vyčerpaná.

Adelita spustila bosé nohy z postele a udělala dva tři vrávoravé kroky, jako sotva hodinu starý ptáček. Rozhlédla se po pokoji a očima hledala něco, co by se dalo použít jako zbraň. Nemusela se ani moc namáhat. Na lacině vyhlížející komodě ležel revolver Colt 1873 Single Action Army, jehož chladná ocel se leskla ve světle lampy. Adelita ho popadla, a jakmile ho uchopila do dlaně, cítila se o něco líp. Její otec měl revolvery nejradši, jeden schovával spolu s brokovnicí u sebe v baru pod pultem. Ernesto Garcia Adelitě a jejím dvěma starším sestrám-dvojčatům vždycky říkal, že v každé civilizované zemi by zbraně měly být zakázané. Jedním dechem ovšem dodával, že Spojené státy mají k civilizovanosti daleko. Ernesto trval na tom, aby se všechny jeho holčičky naučily střílet.

Adelita zkontrolovala, že je zbraň nabitá, a doklopýtala ke koupelně, aby se na toho cizího člověka podívala dřív, než uvidí on ji. Škvírou ve dveřích spatřila další pistoli ležící v umyvadle jako zapomenutá plechovka holicí pěny. Vedle kohoutku, tam, kde se obvykle pokládá mýdlo, stála otevřená, z poloviny vypitá láhev Jacka Danielse.

Na vaně seděl muž, běloch.

Byl k Adelitě otočený zády, ale i tak poznala, že není moc vysoký, možná tak metr šesta- sedmasedmdesát, jen o pár centimetrů vyšší než ona. Byl svlečený do půl těla, štíhlý, široká ramena. Dokázala by mu spočítat žebra i svaly, které se mu vlnily pod kůží. Těch pár čísel, co mu scházelo, bohatě vyvažoval silou a mládím. Mohlo mu